

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXXVI. Prosequitur eandem materiam & refert quomodo tandem monasterium S. Iosephi perfectum sit: & fundatu[m] quanta quoq[ue], habitu à religiosis assumpto, orta sint obloquia & persecutiones, & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

decies millies lacrymis me ipsa exfatiare, & omnibus hominibus in-
nare vellem, ad ingentem cæcitatem & nequitiam meam illis decla-
dam; viura, an forte hoc aliquatenus prodesse possit, vt suos ipsa o-
aperiant. Is, queso, qui ex sua id bonitate potest, illos aperiat nec
denovo cæcutire & obscurari patiatur. Amen.

CAPVT XXXVI

EANDÈM PROSEQVITVR MATERIÀM, ET REFERT QV-
modo tandem monasterium gloriosi Confessoris Iosephi perfectum & fundatum
quanta quoque, postquam Religiosæ habitum assumpsissent, orta sint obliqua & per-
cutiones; quantas item ipsa passa sit molestias & tentationes, quo-
modo denique eam Dominus omnibus superiorem &
victricem, ad laudem & gloriam nominis
suis fecerit.

CVM iam ex illa vrbe discessissem, magnam per totum hoc iter
Ctiam sensi, firmiter apud me metipsam statuens, quidquid tamen
mihi Dominus imponere decreuisset, gratanter & summa cura animati-
bentia, suscipere. Ea ipsa vespere, qua ciuitatē hanc sum ingressa, tunc
mihi fuit litteræ & breue Apostolicū, quibus monasterij fundatio
cum potestate concedebatur. Vnde tum ego, tum omnes qui quantum
me Dominus ad iter hoc suscipiendum vtilisset, nouerant, nō me dū
sunt mirati; videntes, quam tunc me necesse fuerit in viam dare, & quā
etiam oportuno commodoque tempore Dominus huc me duxisset,
quippe reperi Episcopum loci & Sanctum virum F. Petrum de Alcantara,
ta, nec non Equitem illum nobilem, egregium Dei famulum, in cuius
dibus sanctus ille vir hospitabatur; erat is namque communis hominum
Sanctorum curator, patronus & hospes. Vterque ita seriō apud Episcopum
pro monasterij admissione institerunt, vt is tandem facultatem con-
derit: quod sane parui momenti non est, eo quod sine censu vlllo in-
dandum erat. Sed ipse erga homines, quos ad Deo seruiendum pa-
nimatos videbat, tantopere afficiebatur, vt illis subsidio suo adesse, & de-
trocinium illorum suscipere, in animum statim induceret. qui autem
omnia fecit, & in causa fuit, ipsum vt admitteretur, fuit sanctus ille
nex F. Petrus de Alcantara, qui modo hunc modo illum compo-
bat, nobis & auxilium & fauorem præstarent. Et sanè, nisi eo, quod
dixi, tempore oportuno aduenissem, nescio quo rem modo conficere
tuisset: nam sanctus ille vir quam minimo tempore hūc subsistit,
enim vix ad octiduum hic eum hæsisse, & quidem valetudine parum
ma, existimo) & paucis exinde post diebus Dominus eum ex hoc meo
capite

Episcopus
monasterio
visum ad
mittit, vt
omni cen-
su careat.

tempore ad se euocauit. Eatenus sanè eum illius Maiestas in vita confer-
uile videtur, quoaduque negotium hoc plane conficeretur: iam du-
rum enim (nescio certè an plus biennio) satis debili & languida fuit vale-
tudine. Omnia porro quam fieri poterat secretissime peragebantur;
nam alioquin, prout quidem populus propterea commotus est (vti qui-
dam postea apparuit) nunquam res confici potuisset.

Disponente verò Domino factum, vt quidam de sororijis meis, vxor
peregrè profecta, in morbum incidere; qui ad eas, præ morbi vi, red-
ditus est angustias, vt apud eum manendi copia mihi facta sit: hincque
factum, vt res non ita innotuerit; quamquam non deerant, qui aliquid
suspiciendo subolfacerent, sed planè vt id crederent, in animum indu-
cere non poterant. Admiratione sanè non caret, quod diutius non æ-
grotauerit, quam quantum huic negotio conficiendo expediens erat;
illam verò ac necesse fuit, illum sanitati restitui, quo & ego ab eo
curando liberarer, & ipse domo illa excederet, sanitatem illi Domi-
nus restituit, adè vt & ipse miraretur. Ego autem interim modo
hos, modo illos adibam idque magno cum labore, vt domus admissio-
nem efflagitarem; adibam & ægrotum Sororium, etiam operas & fa-
uores, apud illos sollicitè instans, vt quam citissime eatenus domus a-
pararetur, vt monasterij formam habere posset; multum quippe ad-
hoc in ea faciendum restabat, socia quoque mea tum temporis vrbe
aberat, expedientius enim esse nobis videbatur, quo res secretius & oc-
cultius perageretur, vt illa tantisper vrbe excederet. Et videbam planè,
rem quam celeerrimè, summaque cum festinatione peragi oportere
idque ob varias rationes; inter quas hæc vna erat, quod singulis horis
mouerem, ne eo reuerti vnde veneram iuberet. Ita porro vnde vndique
molestus atque angustias circumdata & oppressa eram, vt cogitare
inaperem, hæcine crux illa esset quam mihi Dominus indicarat?
quamquam hoc mihi nimis quam paruum videbatur, vt per magnam
illam intelligi crucem posset, quam Dominus mihi impendere præmo-
uerat.

Rebus itaque omnibus vt cumque dispositis & constitutis, placuit
Domino, t ipso S. Bartholomæi festo, nonnullæ habitum sacrum assu-
merent, & Vener. Sacramentum Eucharistiæ summa cum auctoritate
& magnificentia in altari collocaretur; itaque anno Domini mille-
simo quingentesimo sexagesimo secundo, gloriosissimi Patris no-
stri S. Iosephi monasterium perfectum est. Cum autem illæ vestem
sacram assumerent, ego, simul & aliæ duæ conuentus nostri pro-
prietariorum, quæ tum fortè fortuna foras egressæ erant, illam iis
dedimus. Quod verò monasterium in sororij mei domo pararetur

I i 2

(nam

S.
LeresiaOpera
IN VII
156Quo die
& anno
monasti-
rium de-
dicatum
fuerit.

(nam, uti supra dictum est, ipse eam, quod res occultior foret, commiserat) hinc facultatem à Superioribus meis acceperam illic agere nihil porro faciebam non consultis antè viris doctis, ne vel in animo contra obedientiam delinquerem; & quia id vniuerso Ordini, varias ob causas, mirum in modum videbant prodesse, hinc mihi licitum esse dicebant, esto id non nisi quam occultissimè petarum, daremque operam ne ad Prælatorum meorum aures res decerneret. Si enim vel minimam hac in re imperfectionem latere dixerent, nec mille quidem monasteria, nedum ob vnum, eam, meo iudicio, facere voluissem. Certissimum hoc est; etsi enim omni re creaturæ me sequestrare & professionem ac orationem meam maxime perfectionem & clausura seruare firmissimè mihi propositum esset, taliter tamen id volebam, ut, si intellexissem gratius Deo hoc ipsum penitus intermitterem, id (quod & alias feceram) quælibet libentissimè, & maxima animi serenitate ac quiete fecissem. Illius ergo quædam in monasterij ænisiæ. que summa quadam in gloria mihi esse videbar, cum Venerabilis in altari collocari, & quatuor pauperulas filias parvulis orbas (sine vlla enim dote admittebantur) sed indignas Deo ancillas, iuuari & in monasterium admitti viderem. (nam in principio maxime propositum fuit, ut tales admitterentur, quæ bono suo exemplo tanquam fundamentum essent, in quo, qui nobis propositus erat, magnæ perfectionis, & frequentis orationis ac scopus effectum habere posset,) tum verò quod adimpletum viderem opus, quod ad obsequium Domini, & Ordinis à gloriosissimo eius Matre cognominati honorem (hoc quippe solum ipsa spectabat) tendere videbam. Præterea magnæ mihi consolationi fuit, adimplere se id quod tam instanter mihi DOMINVS iniunxerat, & quæ hac in vrbe iam vnum templum amplius esset, quam hæcenus fuerat, idque in gloriosi Patris mei Iosephi honorem erectum. Ne quod mihi aliquid in hoc à parte mea fecisse viderer (nunc quæ enim id mihi visum fuit, uti nec modo videtur) semper quippe agere scō & profiteor, Dominum esse, qui hoc faceret; & quidquid à parte mea erat, tantis scatebat imperfectionibus, ut culpari me propter peccati debere & reprehendi, quàm ut gratiæ mihi ab alijs agantur, viderem. Magnam tamen inde voluptatem sentiebam, quòd me, esto ita miseram, Maiestas illius, ad opus hoc ad eò præstans peragendum, voluisse cernam: tanta porro hæc mea voluptas fuit, ut velut extrinsecam, per profundam orationem, abrepta essem.

Rebus omnibus iam peractis, tres circiter aut quatuor post hæc peractis mihi diabolus quoad spiritum certamen mouit, vti iam dictum

Dubitationem mihi mouit, qua dubitare cepi, rectene factum esset id quod iam factum erat, & annon in obedientiam peccassem, quod, Provinciali non iubente, rem hanc aggressa & executam essem (nam non dubitabam quin ille aliquatenus agrè ferret, quòd monasterium, illo non praemonito, nec consulto, ordinario loci supposuissem; quia tamen id ipse admittere noluerat, meque illius obedientiae ac subiectioni non omnino contumaciter obtraherebam, hinc videbatur ipse mihi è contra hoc parum amaturus) nam item filiae illae, quae hic admittae erant, in tanta vita austeritate & rigore contentae essent viuere; an item victus, & res ad vitam necessariae illis non essent defuturae; ad haec, annon rem stultam aggressa essem, & quid ad illam suscipiendam me mouisset, cum proprium monasterium haberem. Caterum, omnia quae mihi Dominus iniunxerat, omnes sententiae aliorum quas audiveram, orationes quas ipsa fuderam (nam plus biennio rem hanc per preces Deo pene assidue commendaram) ita è memoria mea effugerant, velut obliuioni insepulta, ac si nihil horum unquam circa me factum esset; sola me ipsius opinio memorie obuersabatur, omnes quoque, in quibus etiam fides, tum temporis sic in me suspensae erant, ut ne vel vnam quidem earum opere exercere, aut earum alicuius ope huiusmodi aduersariorum impetus possem retundere. Suggerebat mihi praeterea diabolus, cur tam angustae me domunculae velle includere, & quidem tot morbis oppressam; quo item pacto tantam austeritatem perferre possem, & cur domum ita amplam & amoenam, in qua haecenus ita contenta & hilaris vixissem, & tot habebam amicas, desererem; forsitan fore, ut quae hic essent moniales, mihi displicerent, nec ad genium meum essent. Denique, paucis ut complectar, nimis graue me in humeros onus deuocasse, quod in causa esse posset, cur in desperationis abyssum praecipuerem; & demonem ideo forsitan ad hoc me impulsisse, ut mihi pacem & quietem mentis eriperet: ut sic, ob hanc inquietem, orationi insistere non possem, itaque fore ut animam meam perderem. Hac aliaque eiusmodi confertim conglobatimque mihi ob oculos ponebat, praesertim ut mihi impossibile foret, de vlla re quam hac cogitationem suscipere; idque ea mentis angustia, caligine atque obscuritate, ut verbis id eloqui nequeam. Vnde me ita constitutam aduertens, coram Ven. altaris Sacramento in genua me abieci; sed orationem aliquam instituire nequaquam valebam: quantum coniecturando assequi possum, tali tum in angore versabar, in quali agonizantes, & morti iam proximi: nemini quocumque eum patefacere ausa fueram, quòd nondum certum aliquem Confessorium delegissem.

Deus bone! Quam arumosa & misera est haec vita! nulla secunda hic voluptas datur, & nihil est, quod non varium aut inconstans sit. Pau-

S.
Leresia

Opera
IN
VITAE

Qua illi
demon in-
commoda
obijceret.

Virtutes
in ea velut
suspensa
fuerunt.

*Vita huius
dolor eius
lætitia
parus fa-
cienda.*

lo anrè, meum ego gaudium cum vlllo mundi gaudio non videbar con-
mutatura, & modò ob eandem omnino causam ita cruciabar & ange-
vt quid mihi factura essem, planè ignorarem. Si attentè vitæ nostræ re-
penderemus, nemo non per experientiam videret, quàm parui omnia
quam hîc habere possimus, voluptas aut molestia dolorûe faciendæ s-
Nullum sanè, mihi toto quo vixi tempore, vehementius certamen ad
impetum aduersarij, quàm hoc fuit, tulisse videor; & videtur mihi me-
grauem illam, quæ mihi adhuc restabat, passionem præfagisse, quæ
quam illa nõ tam grauis fuit, atque hæc, si quidem diuturnior fuisset. Sed
miseram ancillam suam Dominus pati non patiebatur: semper enim
mihi in tribulationibus adfuit, sic & in hac mihi est auxiliatus: quia ex-
xillum mihi lucis aspirauit, vt viderem, dæmonem esse qui me affligebat,
& veritatem intueri possem, & perspicere nil aliud illum querere, quàm
vt mendacijs quibusdam me perterreret. Vnde firmorum meorum, quæ
aliàs conceperam, Deo seruiendi propositorum, nec non intensorum, quæ
habueram, pro illo patiendi desideriorû recordari cæpi; mecum repetita
non esse mihi, si quid illa adimplere vellè, vllatenus quietem querenda
& si quæ mihi interdum aduersitates occurrerent, in ijs meritum sperari
esset, & si Dei ad honorem patienter illas ferrem, purgatorij loco id mihi
fore: proinde non esse quod timerem: nam quando quidem molestias
grauamina desiderabam, iam me ijs oblati debere gaudere, quod ha-
nimis quàm magna & graua essent: etenim in maxima oppugnatione
contradictione lucrum consistere. Petebam ergo à me ipsa, cur mihi ad
cui tantum debebam, seruiendum animus deesset? His, & alijs id genus
considerationibus magnam mihi metipsum vim faciens, coram Ven. Sacra-
mento sponendi, me omni qua poteram contentione allaboraturam, vt
in illo Monasterio habitatum veniendi, clausuræque, si quando salua
scientiâ id facere possem, vouendæ facultatem impetrarem. Hoc die
in momento diabolus à me recessit, meque quietam & in pace mentis re-
liquit, itaque quæta mansi, & semper exinde quæta fui: & quidquid
hac domo, quoad clausuram, austeritatem, & reliqua, obseruatur, mihi
quàm suauissimum, & nimis quàm exiguum videtur: & quam sentio vo-
luptatem, tam eminenter magna est, vt subinde mecum ipsa cogitem, et
quid in terra feligere & optare possem dulcius. Nescio sanè, an hoc
parte in causa sit, cur meliore iam sim valetudine quàm fuerim hæc
vel an ideo hoc mihi Dominus dare solariû velit, vt, quod alix omnino
pleat, ego quoq; implere possim; cû ita me facere & oporteat, & ratio
sit cõsentaneû, esto id mihi quam molestissimum sit: nilominus omnia
quibus mea inualetudo nota est, id præstare me posse mirantur. Ille
benedictus, qui omnia dat, & cuius potentia omnia possumus.

*Illius
quies in
austerita-
te.*

Hoc me certamen valde attriuit & deiecit; interuim tamen datione
 rili; nam manifestè videbam, illius has technas & molimina esse: credo
 equide, Domino permittente, hæc omnia facta esse (duodeviginti enim
 annis & amplius, quibus vitam monasticam egi, nunquã, ne ad momen-
 tum quidem, experta eram, quid esset ob vitam monasticam assumptam
 contritari) vt scil. intelligerem, quantum ipse mihi in hoc beneficiũ con-
 tribisset, & quanto me tormento eripuisset, simul etiam si quam hac in an-
 gultia constitutam cernerem non mirarer, sed ei compaterer & consolari
 possem. His iã transactis, cum post prandium quietis aliquid capere vel-
 lem, nam tora superiore nocte vix quietem habueram, quin & alijs qui-
 busdam præcedentibus noctibus à labore & cura nunquam vacaram, vt
 taceam quòd quotidie per diem sum mopere defatigarer) ecce quod tum
 in ciuitate, tum in Monasterio meo, quid factum esset, iam innouisset,
 magna in hoc turbæ & concitatio, ob eas quas suprã commemorauit ra-
 tiones, quæ aliquam verisimilitudinis ymbra habere videbantur, ex-
 orta est. Statim ergo me Præposita ad se euocauit, vt, nullã datã morã, sibi
 me iustiterem. Ego autem mox vt illius mandatum vidi, illuc quamprimum
 me, nouas Moniales meas tristes admodum & afflictas relinquens, contu-
 li. Permultum mihi molestia impendere, facilè perspexi; sed, quoniam
 opus iam peractum & confectum erat, hinc me res ea non magnopere
 mouit. Orationi ergo me dedi, Dominum precata, mihi vt adesset; & glo-
 riosum patrem meum Iosephum, vt ad suum me Monasterium reduce-
 ret, eique quæ passura eram obtuli. Gaudens autem & exultans, ali-
 quam mihi pro eius nomine patiendi, & in quo ei seruire possem, occasio-
 nem dari, illuc alij, credens fore vt quamprimum in carcerem compinge-
 retur, sed fuisse hoc (vt quidem apparet) mihi longè gratissimũ, quòd hoc
 pacto nullius alloquendi, & in solitudine aliquantisper requiescendi
 (quod mihi sanè imprimis necessarium erat; eram quippe ob assiduam
 cum hominibus conuersationem propè exhausta & molita) occasionem
 haberem. Vt igitur in Præpositæ conspectum veni, & facti mei rationes
 epud eam deposui, aliquantum placata mitius agere cœpit: omnes autem
 ad Prouincialem causam hanc amandarũt, ea tunc indecisa mansit, vt ab
 eo iudicaretur: qui vt aduenit, illius iudicio me stiti, gaudens quòd aliquid
 pro Dei nomine me pati cernerem: non enim comperiebam, hoc in facto
 me aut cõtra illius Maiestatem, aut contra regulã peccasse, sed omni studio
 cõcedere, vt Ordinẽ adaugerẽ, quin & libentissimè vitã meã huius causa
 obculisẽ; nã id vnũ cupiebã, vt q̃ maxima fieri poterat perfectione regula
 adimpleretur. Venit hic mihi in mentẽ iudicij illius, quo Redemptor noster
 Christus diiudicatus est; videbãq; q̃ meũ, illius respectu, nihil eiser. Culpã
 hæc agnoscebam, tanquam si valde culpabilis fuisset; & certè talis vide-
 bar ijs

Moniales
aduersus
S. M. con-
citantur.

Carcer illi
solatio
fuit.

S.
heresia

Opera
in
vniuersitate

barijs qui omnes facti mei rationes non sciebant. Postquam ergo is me acriter reprehendisset (esto non eo cum rigore quo delictum coarguere merebatur, & coargui debuisset multi Prouinciali dicebant) penitus me purgare noluissem (hoc quippe planè apud me statueram) vnde cum rogauit, vt mihi peccanti ignosceret, & citra iracundiam pœnam infligeret. In nonnullis quidem immeritò me videbam damnari; dicebant enim, ideo id me fecisse, vt aliquod mihi nomen & famam acquirerem, & aliud id genus: at in alijs clarissimè videbam eas verum dicere, quòd videbatur alijs omnibus esse deterior, & cum bonam religiosam disciplinam, quæ apud se seruabatur, prout oportet seruare non potuerim, quomodo alio in loco maiori cum rigore seruare me eam posse crederem: ad hanc me populo scandalum creare, & nouitates quaedam introducere. Nulli horum me turbabat, aut angebat, esto me & turbari & angere propter ostenderem, ne, quæ mihi dicebantur & obijciebantur, parui faceret, & respondere viderer. Demùm Prouincialis mihi iniunxit, vt coram Monialibus me defendere, ac facti mei rationem redderem: quod & facere me oportuit: quòd autem & interius quiescere essem, & Dominus me iuuaret, in meam causam egi, vt nec Prouincialis, nec quæ aderant Moniales, vltimè me damnandi causam inuenirent. Postea verò cum apud illum solutus essem, multò sum clarius locuta: quibus ipse auditis mitiorem se præbuit itaque totus in partes meas concessit, vt, si res progressum haberet, & ciuitatis oblocutio iam cessaret, mihi se facultatem daturum promittens in Monasterium illud ingrediendi. Nam, vti iam referam, magnas turbas in ciuitate turbas excitauit. Duobus enim aut tribus post diebus, nonnulli de Rectoribus ciuitatis, vnà cum Prætoribus, & quidam de Capitulis in vnum conuenientes, nullatenus rem hanc à se tolerari debere dixerunt (euidens enim detrimentum & publicam inde accipere) Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum inde auferendum, ac nulla ratione toleraturos, ea vt res progressum haberet. Omnes proinde Religiosos Ordines conuenire iusserunt, duos è singulis viros doctos euocantes, suam de Monasterij huius erectione sententiam dicerent. Quorum plerique tacebant, alij ipsum damnabant: demum in id plerique conuenientes quamprimum vt dissolueretur: sed vnus dumtaxat Præsentatus Ordinis S. Dominici (esto ei displiceret, non tam Monasterium, quam quòd ad eum censu caret) sese opponens, non videri sibi dixit hanc rem euacuatam, quæ tam citò dissolueretur; sed maturè eam expendendam discutendamque, & satis ad hoc temporis esse, ne festinato opus videri, quòd Episcopum negotium hoc spectaret; aut alia eius generis argumenta proponendo, ad eò vt hoc dicendo multum profuerit: alioquin enim pariter abierat (ita vehemens erat concitatio & furor) quin quòd subito dixerat,

Voluisset se non excusare.

Obiit illi calumnijs non turbatur.

Causam suam propugnat.

Magna turba in ciuitate ob Manasterium S. Iosephi.

Vnus Religiosus impedit, quo minus Ven. Sacramentum inde auferretur.

erat, licet executioni mandaretur. Sed ita id fieri oportebat, Dominus enim sic volebat: neque omnes simul iuncti, potentes satis erant ad eius voluntatem impediendam. Suas ipsi rationes depromebant: & quia bono eos zelo agi videbam, hinc & me sine Dei offensa pati faciebant, & omnes illos qui negotio huic patrocinabantur, qui utcumque multierant, & persecutionibus varijs exagitabantur. Populus autem omnis ita concitatus & turbatus erat, ut de nulla re quam hac, passim in urbe sermo esset, & nemo non mihi eam vitio & culpæ verteret, plurimique ad Provinciam ac Conuentum nostrum venirent. Quidquid de me spargebatur & causabatur, non magis me mouebat, quam si dictum non esset, sed solum timor quem habebam, ne fortè Monasterium ceptum dissolueretur, me summopere lancinabat; tum verò magis, quòd viderè fore ut illi qui mei patrocinium susceperant, auctoritate sua exciderent, & quòd magnis hi molestijs ac persecutionibus exagitarentur: nam ex ijs quæ de me spargebantur calumnijs gaudij mihi plus, quàm doloris hausisse videor; & sanè, si vel aliquid fidei habuissem, nullam omnino perturbacionem motumue passa essem: sed, vel vnius virtutis defectus plus quàm satis est, ut etiam cætera, veluti sopore oppressæ, vim suam non exerceant. Vnde biduo illo, quo duplex illa congregatio in populo habebatur, valde turbata & anxia fui: sed maximo opere me afflictam Dominus huic verbis est allocutus: *An me potentem esse ignoras: quid ergo metuis? mihiq; certo certius asseuerabat, monasterium hoc minime dissoluum iri: quod mihi maximæ consolationi fuit.*

Non enim quidquid de ipsa spargitur, sed propter eorum gaudet.

Dominus me ipsum consoletur.

Interim illi informationem rei totius ad Concilium Regium transmissere; quod, quomodo ipsum erectum & constitutum esset, exactè à capite ad calcem scripto committi, rescribendo petijt. Iam ecce magna conturbatio: à parte enim ciuitatis quidam delecti, ad Concilium abibunt; vnde & à parte Monasterij quosdam delegari oportebat; deerat tamen ad sumptus tolerandos pecunia, & ipsa quòd me verterem nesciebant. Itaque porro Dominus rem est moderatus, ut nunquam me Provincialis monasterij tractationem de manu iusserit deponere: tantus enim quæ, virtutum omnium est cultor, ut, esto causæ meæ non omnino patrocinaretur illi tamen se totaliter nollet opponere vel refragari: nec antè facultat mihi facere volebat huc redeundi, quàm apparet quis rei futurus esset exitus. Hæc Dei ancillæ, sola & desertæ erant, plusque suis illæ precibus, quàm ego omni meâ instantiâ, efficiebant; etsi alioqui summa ad negotium hoc contentione opus esset. Interdum videbatur res tota penitus concidere; præsertim pridè quàm Provincialis appelleret: tunc etiam Præposita mihi imperabat, ne me vllatenus huic negotio immiscerem: & hoc erat, conceptum hunc penitus euanescere. Ergo

S. M. Teresa Opera.

K k

ad Deum

S. Ceresia

Opera
IN VII
156

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

*Monaste-
rij prome-
tioni un-
sare visi-
ta ad Dei
confugit.*

ad Deum me contuli, dicens: Domus hæc, DOMINA, non est hæc
propter te constructa & parata est: cum ergo iam nullus sit, qui curam
gerat, æquum est Maiestatem tuam illam in se suscipere. His dictis
illustrata & curarum expers mansi, tanquam si omnes qui in mundo
sunt homines mihi patrocinari & fauere volentes habuissem; atque
eò negotium, velut iam confectum reputabam. Sacerdos quidam
egregius Dei famulus, omnisque perfectionis cultor, quem semper
hi fauentem & auxiliatorem sentieram, ad aulam concessit, rem au-
tate sua promotur; & sane impigrè in ea laborauit: sic & vir ille
bilis cuius ante sæpius memini, tota in eam contentione & studio in-
buit, cuius omnimodis fauebat, multumque laboris & graues perfec-
tiones in ea promouenda subiit: quem proinde semper vt patrem ha-
bui, & etiamnum habeo. Tantum porro omnibus rei huius promouen-
bus & auxiliatoribus feruorem DOMINVS inspirabat, veam quæ
que ita cordi haberet, tanquam si propria fuisset, & vitæ honoris
proprij periculum in ea verteretur; cum tamen non alio ad eos
tulo spectaret, quam quòd Dei cultum & honorem eà promouen-
iri crederent. Nemo non facillè videbat, illius Maiestatem Sacerdos
quem dixi, ope sua adesse (qui etiam de illis fuit, qui me insigniter
uerunt) quem etiam dein Episcopus iussit magno cuidam conuentu
monasterij causa indictus erat, suo nomine interesse; in quo ipse
vniuersis se opponens, ipsis tandem iam aliquanto mirioribus con-
quædam media, quibus confici res possit, proposuit: quod sanè tam
dem satis fuit, ad iudicium suspendendum, & ulterius non proceden-
dum; sed nullius tanta dicendi vis fuit, qui impedire eos poterunt,
minus post paulò vitam (vt dicitur) exponere cuperent, vt posset Mo-
nasterium destrui. Hic, de quo loquor, Dei famulus erat ipse, qui Mo-
nasterium Sacrum habitum dederat, & Venerab. Sacramentum in altari
rat: quo nomine multorum inuidiam incurrit, & multa passus est. Sex
anno ferè hæc durauit persecutio: cæterum, si omnes & singulas
bus iactabamur, molestias & difficultates graues singillatim
commemorare, æquo essem diffusior. Porro mirabar, quid esset
diabolus tantam aduersus mulierculas aliquor vim exereret,
cur aduersarij omnes intolerabile quoddam Reipublice damnum
duodecim dumtaxat mulieribus cum sua Præposita (plures enim
to esse non possunt) crederent imminere (de illis autem loquor, qui
illi sese tum opponebant) quæque tam austeram vitam ducunt, vt
eo iactura aut error sita essent, hæc in illarum met caput reciderent.
autem, ciuitati ingens inde damnum accessurum, profusè verum
est, & cum ratione videtur pugnare; plures tamen hic inuenire

*Causa Mo-
nasterij
venerabilis.*

bona cum conscientia huic negotio aduersabantur. Porro eò tandem ve-
 nerunt, vt tunc monasterium se admissuros, & eius erectioni suffragatu-
 ros dicerent, cum censum stabilem assumeret. Ita verò me grauabat, quòd
 meos & patronos meos traduci ac pati videbam, (imò plus quàm mei-
 us afflictio & oppressio) vt malum non fore putarem, si tam diu mona-
 sterium admitteret reditus, quoad usq; populus tumultuans placaretur,
 neq; illo placato, eos rursus posse dimittere: imò etiam mihi, vt pòte impro-
 be & imperfecte aliquando videbatur, Dominum forsitan id ita velle,
 quòd censu non admissio monasterij admissionem nullatenus impetrare
 possemus; & iam ipsa in hanc propendere partem, & ad contractum hunc
 meo dudu iniciebam. Sed cum nocte illa, quæ contractus illius, ià ini-
 tiæ accepti, firmadi diè præcessit, in oratione agerè; apparuit mihi Dominus,
 cuiq; me inire vetuit: si enim semel reditus possidere inciperemus, fore vt
 eos relinquere non permitteremur; addebat his & alia nonnulla. Eadem
 quoq; nocte apparuit mihi S. F. Petrus de Alcantara, qui ià ex hac vita de-
 cederat, qui etià, antequàm ad Dominum abiret, magnà oblocutione & per-
 fectatione quàm patiebamur, intellecta, sumò opere gaudere se, mihi per epi-
 stola scripsit, quòd, tã inuitis & oblectantibus omnibus, huius fundatio
 monasterij fieret: hanc quippe signum esse, Dominum insigniter in eo hono-
 randu & colendu, cum tanta opù vi diabolus ipsam impedire satageret.
 Præterea monuit, nullatenus vt permitterem, censum stabilem illuc in-
 duci: quin imò hoc ipsum monitù secundò, aut tertio hisce in litteris ite-
 rant, omnia mihi ex voto in eius fundatione cessura asserens, si hoc ipsius
 consilium de censu tollendo sequeretur. Iam antè adhuc bis ipsum, à mor-
 te, in magna illa gloria quam habebat, conspexeram; atque ita nequa-
 quam, illo còspecto, perterrita fui, sed mirè recreata: semper quippe se
 velut in corpore glorioso, magna gloria amictò, spectandum dabat, quæ
 etiam in me, ex illius còspectu, quàm abundantissime redundabat. Primà
 vice quàm mihi apparuit, meminì illum, cū mihi de magna, qua fruebatur,
 gloria multa referret, inter alia dixisse, pœnitentiam & austeritatè quàm
 in vita egerat, quàm felicissimã fuisse, vt pòte quæ tanto ià donata esset præ-
 mio: sed quia, (vti puto) iam antè aliquid hac de re dixi, hinc ab ea re-
 petenda hic abstinere; hoc tantum addens, illum in hac visione auste-
 ritatem prætulisse, & aliud non dixisse, quàm ne vllatenus censum
 admitterem, & quamobrem illius consilium sequi abnuerem. Et his di-
 ctis mox disparuit. His visis & auditis, non mediocriter obstupui; cum-
 que iam dies illuxisset, viro illi nobili (omnia quippe ad eum referebatur,
 velut ad eum qui re maximè vrgebat) narraui quidquid mihi cõtigisset; pla-
 nè me nolle dicere, vt de censu firmando ageretur, sed in lite vrge da proce-
 deretur. Erat autem ipse hoc in genere longè me animosior & fortior, ac

*Contra
 dictio mo-
 nasterij si-
 gnum erat
 Dominum
 singulari-
 ter in eo cap-
 tendum.*

S.
 Petrus
 de Alcantara
 in vita
 decederat

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

proinde hæc audiens, magnopere gauisus est, postea verò mihi re-
quæ
tæ Ex-
tas pr-
coniu-
de elec-
aut qu-
bene fi-
sem-
ant, in
lum fo-
ne sine
gellit. I-
rebus
sedulo
ficiam
muc v-
dum es
necon-
subeat
etiam i-
Deo lo-
gnatur
regula
lymira
qualer-
carus
C
getap-
fiam
metire
videre
rabilis
regala
fenece
migne
Malet
A
supra
quino
tradit

Ciuitate ergo iam nonnihil pacatâ & quietâ, Pater ille præse-
tus Ordinis S. Dominici itarem cordi habuit, vt, etiam absens, suo nos
patrocinio & subsidio adesset: at tali in tempore, & tam oportuno
Dominus huc adduxit, vt nobis ope sua maximè profuerit: neque enim
lium ob finem huc eum illius Maiestas euocasse mihi visâ est: etiam
ipsemet mihi postea reculit, nullam omnino se huc veniendi causam
buisse, sed casu id tantùm intellexisse. Tam diu porro hic mansit, quam
opus fuit, etiam reuersus, ita quibusdam viis & rationibus apud Pro-
ciale rem egit, vt hic mihi absolutam, cum alijs quibusdam, ad hoc
monasterium transeundi facultatem daret; cum tamen propè impossibi-
le mihi videretur, vt is hanc tam citò concederet.

Eo ipso die, quo huc ad sacra officia celebranda, & eas que in-
rant institutas, venimus, summa me sensu in animo voluptate pro-
fundi. Cum, priusquam monasterium ingrederer, in templo orarem, vi-
di penè in raptu constituta, Saluatorem nostrum Iesum, qui me magna
affectu videbatur suscipere, coronamque capiti meo imponere, gratiam
mihi velut agens pro eo quod in matris suæ gratiam præstiteram. Ad
tempore, cum simul omnes in choro, post Completorium, orationem
fisteremus, Deiparam Virginem summa in gloria, & cyclade alba,
qua nos omnes continere & velut protegere videbatur, amictam nos
simul etiam agnoui, quàm Dominus sublimem gloriæ gradum monas-
terij huius monialibus daturus esset. Statim autem ac sacra Missarum
officia hic celebrari cœpere, mirè erga domum hanc populus affici cœpi-
plures quoque moniales admittebantur, quin & Dominus animos illor-
rum permouere incipiebat, qui prius nobis maximè aduersari etiam
quò & nobis fauerent, & elemosynis suis succurrerent; itaque probatè
se ostendebant id, quod antè adeò erant auersari, ac paulatim à literis
sequen-

*De mona-
sterium
ueniens
videt
Christum,
qui capiti
suis coro-
nam im-
ponit.*

sequenda cessabant, iam se ad oculum videre dicentes, opus id esse dextere Excessi, cum Maestas illius id per tantas oblocutiones ac repugnantias promoveri ac perfici voluerit: aded vt hoc tempore nullus sit, qui conuulsius putet, ipsum non fuisse constructum: vnde ita vniuersi nobis de elemosynis prospiciunt, vt Dominus ad illas, nobis non rogantibus, aut quidquam ab aliquo efflagitantibus, submittendas eos excitet, & iras bene sumas, vt rerum necessarium prorsus nulla nobis desit: id quod semper futurum, in Domino confido: quod enim sorores numero paucae sunt, si quod debent faciant, (sicuti per Dei gratiam iam faciunt) certam fore vt nihil illis vnquam desit, aut ipsa cuiquam petendo importune sine aut molestae; at Dominus ipsarum curam geret, sicut hactenus gessit: Itaque summa mihi consolatio est, inter animas ira ab omnibus rebus denudatas & sequere iras degere. Omne illarum exercitium est, sedulo curare, quomodo Dei famulatu semper aliquem progressum faciant: solitudo porro vnicum earum solatium est; de aliquo autem homine videndo cogitare, nisi forte vt sic ad sponsum suum magis amandum excitentur, summa illis erux & molestia est, esto is etiam sit sanguine conuulsius. Hinc etiam nullus huc venit, qui isthoc intentum non habeat: & qui quid aliud spectant, nec satisfactionem ipsis adferunt, nec etiam in ipsis inueniunt. Adhaec non alia illarum est lingua, quam vt de Deo loquantur; hinc est quod neminem intelligunt, nec ab vilo intelliguntur, quam ab illo qui hac lingua loquatur. Seruamus & profitemur regulam B. Virginis de monte Carmelo, ab Alberto Patriarcha Ierosolymitano datam, eamque puram, primaeuam, & sine vlla relaxatione, & qualera eam confirmauit & approbavit Innocentius IV. anno Pontificatus sui V. post Christum natum MCCXLVIII.

Omnes porro quos subijmus labores & molestiae amplum mihi operapretium futuri videntur, & licet regula iam aliquantulum stricta sit, quamquam enim vescimur carnibus, nisi id suadeat necessitas, & octidies ieiunium seruamus, nec non alia id genus, vt in primaeua regula videte est) multis tamen sororibus rigor hic nimis quam paruus & tolerabilis videtur; hinc etiam alia non pauca obseruantur, quae, quo prima regula maiore cum perfectione & sinceritate seruetur, nobis visa sunt esse necessaria; & in Domino futurum confido, vt, quod coeptum est opus, insignem habeat progressum & augmentum, quemadmodum mihi Maestas illius significauit.

Aliud verò illud monasterium, quod spiritualis illa mulier, de qua supra mentionem feci, cedere moliebatur, etiam est, Dño fauente & proprio, in ciuitate Complutenfi fundatum: etiam huic sua non de fuit conuulsius, & magnas, antequam perfectum esset subijte molestias. Scio au-

Res necessaria dantur non tentibus monialibus.

* Alia editio hanc asserit: F. Hugonis Card. tit. S. Sabina.

Pradixit ei Dominus, id quod coeptum erat, augetur.

S. RESIA

OPERA IN VII

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

rem puram puram religiosam disciplinam, iuxta hanc primam nostram regulam, in eo obseruari. Porro faxit Deus, vt omnia ad gloriam & laudem, tum suam, tum gloriosissimæ Virginis Mariæ, cuius habitum gerimus, cedant. Amen.

Non dubito, quin aliquam R. V. nauisem longior hæc, quam de hocce monasterio, relatio sit allatura: verùm illa, adhuc nimis quæ breuis est, respectu plurimarum molestiarum quibus eius constructio constitit, & mirabilem, quæ Dominus in eo dignatus est operari: plurimum rerum multi adhuc testes viuunt, qui ipsum iurare poterunt: vt R. V. ex amore Dei rogo, vt, si illi consultum videatur omnia reliqua quæ hîc conscripta sunt, dilacerare, ea saltem quæ monasterij humanitatem spectant, facta integraque, conseruet, &, me mortuâ, monumentibus, quæ ibidem futura sunt, consignet. Non parum namque hæc, quæ suo tempore illud ingredientur, ad Deo feruenter seruiendum, quæ cœpta sunt nõ cõcidat, sed sempervterius promoueat, pro cuius animabunt, cum scilicet videbunt, quâcum Dñus, ad illud, multum fecerit. Cũq; Dominus in eo identidè adiuuando tã singulare & potens se ostenderit, grauissimè illa mihi peccatura, & à Deo acriter castiganda detur, quæ primum relaxabit aut dissoluet eam quam Dominus hîc cepit perfectionem, & vt hac tanta cum suauitate seruetur, dedit: faciat appareat, illam & tolerabilem esse, & cum quiete ferri posse, quæ nunquam hîc deest iis, quæ sponso suo Iesu Christo in solitudine incipient: quod numquam non ipsas querere oportet, scilicet vt solæ eo solo loquantur, & non plures sint numero quàm tredecim: ita namque id expedire, vnanimi variorum iudicio ac sententia noui, plures tẽm vt sint, longâ experientiâ didici, nullatenus conuenire, vt spiritus qui hîc obseruatur, continuetur, & eleemosynis, ijque non paratis, facilius viuatur: semper verò potius credant ei quæ per multos annos, & plurimas diuersorum preces, quod optimum esset, procurant: magna autem illa satisfactione & gaudio, & exiguo labore, quem omnibus illis annis, quibus hic viximus, in omnibus Monialibus experimus, & quod iam meliore sint valetudine quàm soleant, clare colligimus, hoc ipsum esse quod nobis conuenientissimum sit: quod autem id durum, asperum ac difficile videatur, suæ id in spiritu imbecillitati & defectui, non autem regulæ quæ hîc obseruatur attribuant, & etiam quæ teneræ & morbidæ sunt, eò quòd spiritum habeant, tanta suauitate hæc seruare queant; ac proinde aliud illæ monasterium indiciantur, in quo suam pro spiritu quem habent, salutem operabuntur.

*Committatur hæc
quæ relaxationem
regule in monasterio
S. Iosephi indicent.*